

en saadan Bevilling, at, uagtet jeg for mit Bedkommende vilde ønske, at Folkethinget var gaaet ind paa Forslaget, vil jeg ikke være med til at berede Finantsloven Vanskeligheder ved at stemme for et saadant Forslag nu paa dette Stadium. Det vil jeg ganske vist ikke, og jeg mener ikke at være i Infonsekvents eller Modsigelse med mig selv derved. Det kan jeg ikke indse.

N. Rasmussen: Foranlediget ved Udtalelser af den ærede Kirkeminister skal jeg tillade mig at henvende et Par Bemærkninger til ham. Det lod til, som om den høitærede Minister var meget bestemt paa at gennemføre Forslaget for Universitetets Bedkommende, og jeg vil da sige, at jeg forstaaer ikke denne Hærdighed fra den ærede Ministers Side og ogsaa fra ærede Medlemmer, navnlig af dette Thing. Universitetet har ikke, mig bekendt, taget Stade endnu for een eneste Dre, og det er efter mit Begreb aldeles ligegyldigt for Universitetets Bedkommende, enten Pengene tages af det, der kaldes — thi det er netop kun et Mann — Universitetets Kapitalformue eller af Statskassen. Det er saa tydeligt bevist, som det kan bevises, at Universitetets Midler ere Statsmidler, og Universitetet har endnu ikke faaet Brev paa, at Staten er forpligtet til at dække den mulige Underbalance og har aldrig i saa Henseende haet et Netskav at fremsætte. Jeg siger ikke dette, fordi jeg mener, der er det mindste Uberettigede fra Ministerens Side i at søge en saadan Forandring vedtagen, men jeg mener ikke, det er rigtigt, at det kommer frem næsten som Noget, med Hensyn til hvilket det var i og for sig indlysende, at det maatte ske. — Jeg skal ogsaa tillade mig at gjøre en Bemærkning om de saakaldte Stiftsmidler og skal da først sige, at, dersom den høitærede Minister tror, at Enhver vil sørge over, at den høitærede Minister ikke faar Tilladelse, ja endog saa en forøget Tilladelse til at blive ved paa den Vej, som den høitærede Ministers høitærede Forgjænger har betraadt, tager han fejl. Dersom den høitærede Minister tror, at Alle blive sørgmodige, hvis denne Fremgangsmaade stopper op, tager han meget fejl. Jeg kan nemlig for mit Bedkommende vidne, at jeg har anset det for en meget stor Feil, at Rigsdagen i mindste Maade indrømmebe, at det var en berettiget Fremgangsmaade, og jeg har med Glæde set, at Folkethinget dog var saa fornuftigt, kan jeg kalde det, at negte den høitærede Minister nu at komme til at reparere ogsaa Mellemløbene. Jeg kommer nu til det, jeg egentlig vilde sige til den høitærede Minister; det angaar Noget, som det har Interesse for mig at høre af den høitærede Minister. Jeg ønsker nemlig at høre, om den ærede Minister ikke har tænkt paa at lade Rigsdagen komme til at vedtage en Lønningslov. Det var nok saa interessant at lade Rigsdagen komme til at bestemme Kalvenes Indtægter som at have det alene

som en god Mundsmag for den ærede Minister selv. Vel er det saa, at det, hvad Embedsmændene angaar, og hvad de faste Lønnings Størrelse angaar, maasse kan blive ordnet ligesaa passende og godt af Administrationen, men hvad der væsentlig kommer til at mangle, er den Interesse, det har fra Befolkningens Side at faae en fornuftig Lønningslov at leve under, og det er da egentlig det Krav fra Befolkningens Side, som jeg mener, det er aldeles urigtigt at tilfidsætte. Alle de uhyggelige Spørgsmaal og uhyggelige Scener, som stadig foregaa lige overfor denne Embedsmand med alt dette Mellemløbene af Sportler, Offring og Penge, som skulle ryfkes ud ved hver en eneste kirkelig Handling, nævnedes den høitærede Minister Intet om, og det er egentlig det, Befolkningen har imod. Nu er det dog klart nok, og det undrer mig lidt, at der ikke kunde ses med mere Starphed paa det, at jo mere den høitærede Minister ordner administrativt, jo længere komme vi bort fra Lønningsloven, som ønskes. Det er aabenbart, at naar den høitærede Minister ordner Lønningsforholdene paa den Maade, som Embedsmændene helst ville have, mister Befolkningen en mægtig Allieret i selve Embedsstanden til at forlange denne Sag ordnet ved Lov. Det kan ikke modsiges, at lige saa mange Embeder, som blive gjorte tilpas for Embedsmændene, lige saa mange Allierede mister Befolkningen til at forlange denne Sag ordnet ved Lovgivningen. Det er mit Forlangende til den høitærede Minister, at han, istedetfor at finde et saadant Behag i selv at ordne de Forhold, var tilfunds at lade dette Forhold blive ordnet ved Lovgivningsmagten. Forøvrigt har jeg Intet at bemærke angaaende Finantsloven. Jeg antager, det er en Selvfølge, at der vil foregaa en lovsformelig Forhandling, og derom er der jo ingen Verdens Ting at sige; det er grundlovmæssigt, det er Noget, der er paa sin Plads.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet (Scavenius): Det gjør mig ondt, at det ærede Medlem, som nu satte sig (N. Rasmussen), ikke forstod, hvorfor jeg mente, det var nødvendigt for mig at stille Forslag om, at Universitetets Underbalance dækkes af Statskassen; men deri faar jeg nu finde mig; vi komme jo forøvrigt nærmere ind paa den Ting ved 2den Behandling. — Svab jeg bad om Ordet for, var kun for at give et lille kort Svar til den ærede Landstingsmands sidste Udtalelse. Jeg bilder mig ikke ind, at jeg gjør ham eller andre ærede Medlemmer nogen Sorg ved at høre op med at afbrage af de store Præstefalds Indtægter. Jeg tror det saa meget mindre, som jeg oprigtig talt ikke gjør mig selv nogen Sorg med at blive tvungen til at høre op dermed; men jeg har kun betragtet det som min Pligt at fremsætte Sagen for det høie Thing, for at ogsaa dette høie